

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **O. N.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 9, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2017, č. j. OAM-783/ZA-ZA12-K10-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že byl v předcházejícím řízení vedeném správním orgánem zkrácen jako jeho účastník na svých právech a namítal porušení některých dotčených ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní

řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zákona o azylu. V doplnění žaloby rozvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 3 v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, § 50 odst. 2, 3, 4 správního řádu a § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu.

3. Žalobce shrnul skutečnosti, které dle jeho názoru prokazují, že je v zemi svého původu pronásledován z důvodu zastávání určitých politických názorů. Uvedl, že žil v obci Konotop (menší obec, kde se všichni znají) a pracoval v Sumské oblasti jako agitátor pro Stranu regionů v době, kdy se na Ukrajině odehrával „Majdan“. Aktivizoval se jako agitátor pro anti-Majdan do Marinky, za což dostával finanční odměnu. Po skončení anti-revolučních událostí odjela radikální část Pravého sektoru bojovat na Donbas. Za rok se radikálové vrátili a žalobce a jeho rodina začali mít problémy. Bylo mu opakovaně vyhrožováno ze strany radikálů Pravého sektoru, jednoho dne byl z jejich strany fyzicky napaden. Báł se o manželku a děti, odvezl je k bratranci do jiné oblasti.
4. Uvedl, že ač nezastával žádný politický názor, jeho hlavní motivací pro aktivizaci pro anti-Majdan byla finanční odměna, kterou v tu dobu potřeboval pro léčbu nemocného syna. Byl terčem vyhrožování a napadení ze strany radikálů, kteří mu zastávání odlišných politických názorů (antiukrajinské činnosti) připsali. Jeho tvrzení o aktivitách radikálů v obci Konotop, odkud pochází, potvrzují i zprávy. Žalobce poukázal na ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu, dle kterého původcem pronásledování může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny zajistit žalobci ochranu. Uvedl, že v průběhu správního řízení uváděl důvody, proč by obrácení se na policii bylo v jeho případě neúspěšné. Zopakoval svůj názor, že místní orgány by pečlivě nevyšetřily vyhrožování a útok na jeho osobu ze strany radikálů, neboť na policii pracuje mnoho osob, které se účastní bojů na východě Ukrajiny a také sám starosta obce je stoupencem extrémistických názorů. V této souvislosti odkázal na zprávu Transparency International, zprávu U. S. Department of State a příručku UNHCR.
5. K možnosti vnitřního přesídlení, na které žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazuje, žalobce uvedl, že nezpochybňuje, že nějaký čas pracoval v Kyjevě, avšak tehdy to byla jiná situace a tehdejší okolnosti nelze porovnávat s aktuálními možnostmi vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Žalobce se obává radikálů, kteří by ho mohli vyhledat, neboť jejich pohyb na území Ukrajiny není omezen. Vzhledem ke zjištěným informacím, nelze dle názoru žalobce tvrdit, že by v případě jeho cíleného pronásledování šlo o náhodnou lokální buňku radikálů. Žalobce dále poukázal na problémy vnitřně přesídlených osob, o kterých hovoří zpráva Committee on the Elimination of Racial Discrimination z roku 2016, tj. např. omezování sociálních benefitů, integrace vnitřně přesídlených osob do společnosti, omezena regulacemi, problémy s ubytováním a zaměstnáním, omezení v přístupu k sociálním službám, vzdělávání, zdravotnictví apod. Tyto problémy pak mají zejména rodiny s dětmi, na což již několikrát poukázaly i soudy (např. Federální soud Rakouska). Žalobce je toho názoru, že vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny má nedostatky, které nejsou kompatibilní s lidskoprávními požadavky. Je proto přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Současně se domnívá, že žalovaný se dostatečně nezaobíral specifickou situací ve městě Konotop a šířením radikalismu v Sumské oblasti, čímž nebral v úvahu hrozbu vůči žalobci a okolnosti ve prospěch žalobce. V neposlední řadě žalobce namítá, že žalovaný nepracoval s informacemi, které limitují možnost vnitřního přesídlení, čímž nebral v úvahu informace ve prospěch žalobce.
6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o

zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zopakoval stěžejní důvody, na kterých stojí přezkoumávané rozhodnutí. Zdůraznil, že důkazní břemeno v řízení vyplývá z břemene tvrzení, které je odvislé od samotného žadatele o azyl, je tedy na něm, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2004, č.j. 5 Azs 162/2004 ze dne 25. 10. 2004).

8. K žalobcem tvrzenému pronásledování z důvodů uplatňování svých politických práv, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se uvedenou otázkou podrobně zabýval. K údajnému pronásledování žalobce ze strany stoupenců Právěho sektoru, tj. soukromých osob, které měly žalobce i fyzicky napadnout uvedl, že k napadení došlo pouze jednou, a to přibližně 7 měsíců před vycestováním žalobce z vlasti. Přitom po celou dobu po tomto incidentu žalobce dobrovolně a cíleně pobýval a pracoval ve městě, kde k tomuto incidentu došlo. V daném případě bylo dle názoru žalovaného jednoznačně prokázáno, že důvodem tvrzeného pronásledování nebyly důvody azylově relevantní. Žalovaný zopakoval, že v případě, kdy se žalobce obával jednání stoupenců Právěho sektoru, měl možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné orgány v zemi jeho původu a využít tak všech dostupných prostředků vnitrostátní ochrany. Toto však neučinil, nelze proto dospět k závěru, že by žalobci měla být mezinárodní ochrana poskytnuta.
9. Žalovaný konstatoval, že obavami z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a nemožností domoci se ochrany státu se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud (viz. např. jeho rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Uvedl, že v souladu s ustálenou judikaturou mohou být soukromé osoby původci pronásledování, avšak pouze za předpokladu, že státní orgány nejsou ochotny nebo odmítají poskytnout pomoc proti takovému jednání, nebo v případě, že takovéto jednání podporují či úmyslně přehlížejí. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, podle kterého: „Aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ K uvedené problematice odkázal i na další rozsudky Nejvyššího správního soudu (ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19; ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004, či ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005, všechny dostupné na adrese www.nssoud.cz).
10. K žalobní námitce o důvodech, pro které se žalobce nemohl na státní orgány ve vlasti obrátit, žalovaný odkázal na stranu 9 napadeného rozhodnutí, kde se touto otázkou zabýval, a proto považuje tuto námitku za bezpředmětnou.
11. K žalobní námitce vnitřního přesídlení žalovaný uvedl, že důkladně zvážil bezpečnostní situaci na Ukrajině, přičemž dospěl v souladu s ustálenou judikaturou k závěru, že situace na Ukrajině není možné považovat za totální konflikt. K ozbrojeným střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty dochází v části Doněcké a Luhanské. Město Konotop, ve kterém žalobce i přes údajné výhrůžky a fyzické napadení žil ještě následujících 7 měsíců, kdy už k incidentům nedocházelo, se nenachází v těchto oblastech a je plně pod kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva. Pokud se tedy žalobce cítil být ohrožen ze strany radikálů, měl možnost využít vnitřního přesídlení, stejně tak, jako to učinila jeho manželka s dětmi, která se odstěhovala k bratranci a kde k žádným incidentům a ohrožením ze strany radikálů nedocházelo. Žalovaný uzavřel, že se zabýval všemi skutečnostmi, které v průběhu správního řízení vyšly najevo, přičemž v napadeném rozhodnutí dostatečně uvedl důvody, které ho vedly k zamítnutí žádosti žalobce.
12. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného. Napadené rozhodnutí přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.
14. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti. Dne 8. 9. 2016 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 13. 9. 2016 poskytl údaje k podané žádosti a současně s ním byl proveden pohovor. V jejich rámci uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, křesťanského náboženského vyznání. Před odjezdem z vlasti žil v obci Konotop v Sumské oblasti. Ke svému politickému přesvědčení uvedl, že nyní žádné nezastává, dříve byl ve Straně regionů, ale pouze krátkou dobu v roce 2013, v roce 2014 byla tato strana zrušena. Je ženatý, spolu s ním žádá o mezinárodní ochranu jeho manželka H. N., nar. ..., a dvě nezletilé děti I. N., nar. ..., a O. N., nar. ... (poznámka soudu: pravomocným usnesením zdejšího soudu ze 19. 2. 2018, č. j. 32 Az 21/2017- 43, bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany těmto osobám zastaveno z důvodu zpětvzetí žaloby).
15. Uvedl, že z vlasti odjeli v říjnu roku 2015 přes Polsko do Švédska, kam přijeli dne 9. 10. 2015 a pobývali tam 11 měsíců. Neví, zda tam požádali o azyl. Dali jim podepsat nějaké papíry, řekli jim něco o Dublinském nařízení, a že budou posláni do ČR. Pak je převezli do Kodaně v Dánsku a posadili je na letadlo do Prahy, kam přicestovali dne 8. 9. 2016. Uvedl, že ve Švédsku jim našli tuberkulózu (dle žalobce se nakazili ve Švédsku, přijeli tam zdraví), léčili je tam se závěrem, že nejsou infekční.
16. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že od jara 2015 měl ve vlasti problémy s radikály z Pravého sektoru. Pracoval jako agitátor pro Stranu regionů, když byl Majdan. Agitovali k účasti na „anti-Majdan“ do Marinky. Sami tam nejezdili, jezdili tam jiní lidé, kteří za to dostávali 300 hřiven za jednu cestu. Jako agitátor dostával 5% z každé částky. Po Majdanu šla část lidí z Pravého sektoru bojovat do Donbasu. Po roce, když se vojska začala vracet, začal mít problémy. Dostával výhrůžné telefonáty, jednou ho před domem zmlátili a řekli mu, že pokud půjde na policii, bude to pro něho ještě horší. Řekli mu, že je to jejich upozornění, aby odjel z Ukrajiny. Jiné důvody k žádosti nemá.
17. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že asi od 15. 4. 2015 bydlela jeho manželka s dětmi u jeho bratrance, asi 20 km od Konotop. Důvodem byla skutečnost, že se o svoji rodinu bál. K problémům s Pravým sektorem uvedl, že tyto měly původ v jeho agitační činnosti na anti-Majdan, tedy, že se zabýval antiukrajinskou činností. Jednalo se o období od začátku prosince 2013, do doby než skončil Majdan, tj. někdy do února 2014. Žalobce uvedl, že motivem k jeho agitační činnosti byly pouze peníze. Sám není nijak politicky zaměřený, měl svých problémů dost. Má antipolitické názory, proto moc nevnímal, co se odehrávalo. Více se zabýval zdravotním stavem dětí. Udělal hloupost, a proto trpěl. Nikdy si nemyslel, že z Ukrajiny odjede, je to jeho vlast, má ji rád, a pokud by neměl problémy, neodjel by. Vysvětlil, že jeho syn onemocněl, dva roky ho špatně léčili a žalobce potřeboval peníze na jeho léčbu.
18. K dotazu žalovaného ohledně časového určení potíží, když svou činnost ukončil v únoru 2014 a potíže začal mít na jaře 2015, vysvětlil, že to souvisí s rotací vojáků po roce. Lidé, kteří se zúčastnili Majdanu, odešli bojovat na Donbas a když se po roce vrátili, začal mít problémy. Uvedl, že v zimě to začalo telefonáty, kterých bylo asi deset a vyhrožovali mu, že pokud chce zůstat naživu, měl by odjet z Ukrajiny, z města. Pokud jde o fyzické napadení, myslí si, že k němu došlo dne 30. 3. 2015 večer. Napadli ho 4 lidé v uniformách Pravého sektoru před vchodem jeho domu, shodili ho na zem a začali ho bít. Žádný svědek na místě nebyl. Po napadení odešel do svého bytu, upozornili ho, aby nikam nevolal. Lékařské ošetření nevyhledal, protože se bál. Incident na policii neohlásil, protože to dle jeho názoru nemělo smysl, na Ukrajině nefungují žádné zákony, vše je zkorumpované. U policie pracují lidé, kteří

se předtím zabývali tím, že bili lidi. Do odjezdu z vlasti již k žádnému podobnému incidentu s Pravým sektorem nedošlo, pouze mu párkrát zavolali. Zahodil SIM kartu a koupil si novou. Snažil se jim nebýt na očích. Dále vysvětlil, že poté, co se jeho manželka a děti přestěhovaly k bratranci, tak s nimi nebydlel, protože do konce září 2015 měl ve městě Konotop sjednanou práci, bydlel tam u kamaráda. Pracoval tam prakticky až do svého odjezdu. K dotazu žalovaného ohledně rozporu v jeho výpovědi, kdy na jedné straně uváděl, že se lidem z Pravého sektoru snažil nebýt na očích, ale přitom pracoval a žil ve městě Konotop, kde se všichni znají, žalobce uvedl, že město Konotop má asi 100 tisíc obyvatel. Kamarád mu říkal, že mluvil se sousedy, kteří mu říkali, že u nich byli lidi z Pravého sektoru a hledali žalobce. Současně uvedl: „*Ale oni nebudou běhat po celém městě a hledat mě. Oni ani nevěděli, že pracuji ve městě. Prostě jsem měl štěstí, že jsem je nepotkal.*“

19. Důvodem k odjezdu byla jeho obava, že ho dříve nebo později najdou. Dále uvedl, že jeho manželka a děti za dobu pobytu u bratrance žádné potíže v souvislosti s jeho problémy neměly. Ale jsou rodina, proto odjeli společně. Do Švédska odjeli proto, že chtěli být co nejdál. Česká víza si vyřídili přes agenturu, protože to bylo nejrychlejší, bylo jim to jedno. Vyřízení dokladů a cestu financoval z úspor. Pokud jde o léčbu syna, uvedl, že léčebná kúra na Ukrajině stála asi 500 euro. Absolvoval ji dvakrát, pak i potřetí, kdy měl jít do nemocnice na kontrolu, ale to již odjeli. Ve Švédsku se tím nikdo nezabýval, kamarádi z Ukrajiny jim museli pro syna posílat léky. Dále uvedl, že na Ukrajině neměl žádné problémy se státními orgány. Ohledně svých obav pro případ návratu uvedl, že má neustálý stres a strach, mohlo by se mu tam stát cokoli. Na Ukrajině se každý den stílí a zabíjejí lidi, z Donbasu se šíří zbraně po celé Ukrajině. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že probíhá léčba tuberkulózy, léky, které dostal ve Švédsku, užívá preventivně. Žalobce doložil lékařskou zprávu ze Švédska a z plicní ambulance polikliniky Rychnov nad Kněžnou ze dne 20. 2. 2017, která hodnotí jeho zdravotní stav jako uspokojivý bez nutnosti další terapie.
20. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP-Ukrajina – situace v zemi, ze dne 24. 11. 2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017- Ukrajina ze dne 31. 1. 2017, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 - Ukrajina ze dne 24. 2. 2016, Zprávy Amnesty International – Rozsudky smrti a popravy v roce 2015 ze dne 3. 5. 2016, Výroční zprávy Freedom House-Svoboda ve světě – Ukrajina z 27. 1. 2016, Zprávy světové zdravotnické organizace (WHO) – Ukrajina: průzkum zdravotního systému, 2015; zprávy ČTK „Jaroš mobilizuje Pravý sektor, Kyjev odpovídá čistkou“ ze dne 19. 7. 2015 a Informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce nevyužil s tím, že situaci na Ukrajině zná.
21. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
22. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
23. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

24. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu, jakož i žalobcem předložených lékařských zpráv. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, má antipolitické názory. Krátkodobě byl v roce 2013 členem Strany regionů, která se v roce 2014 rozpadla, ale žádné politické přesvědčení nezastává. Ani po rozpadu strany se nijak nezapojoval do politického života své země. Nikdy neměl žádné potíže s ukrajinskými státními orgány. Pokud jde o jeho agitační činnost pro účast na anti-Majdanu, z výpovědí žalobce jednoznačně vyplynulo, že motivem uvedené činnosti nebylo jeho politické přesvědčení, ale finanční výdělek, který potřeboval na léčbu svého syna. Agitoval lidi pro účast na anti-Majdanu, sám se uvedených akcí nikdy nezúčastnil, jako agitátor získal odměnu 5% z utrženého výdělku lidí, které na tuto činnost získal. Soud tak ve shodě se žalovaným konstatuje, že uvedená aktivita žalobce byla realizována toliko za účelem výdělku a nelze ji považovat za projev uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
25. K tvrzeným potížím s radikály ze strany Pravého sektoru (telefonické výhrůžky, jedno fyzické napadení) a obav z jejich jednání, soud konstatuje, že žalovaný na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí správně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že se jedná o potíže se soukromými osobami, které se nepodílí na politické moci ve státě a nejedná se tedy o azylově relevantní důvody, pro které by žalobci mohla být udělena mezinárodní ochrana. Jak již odůvodnil žalovaný, stejně tak i krajský soud s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádí, že žalobce se proti uvedenému jednání soukromých osob mohl bránit dostupnými zákonnými prostředky v zemi svého původu, což neučinil. Nejvyšší správní soud se opakovaně vyjádřil k problematice pronásledování ze strany soukromé osoby, viz například rozsudky: ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51 a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, v nichž se podává, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“
26. V projednávaném případě pak neobstojí vysvětlení žalobce, že obracet se na policii by nemělo smysl, že na Ukrajině je vše zkorumpované. „Poubou nedůvěry občana ve státní instituce, zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37).
27. Je třeba zdůraznit, že aby jednání soukromých osob bylo možné považovat za azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, muselo by být prokázáno, že ukrajinské státní orgány takové jednání soukromých osob tolerovaly, napomáhaly mu nebo je v jejich činnosti podporovaly, což v posuzovaném případě neplatí. Působením Pravého sektoru na území Ukrajiny se rovněž zabýval i Nejvyšší správní soud v několika svých rozhodnutích, zejména s ohledem na potírání nezákonné činnosti tohoto hnutí ze strany státního aparátu. Dospěl přitom k závěru, že Pravý sektor je soukromou osobou (nestátním subjektem), v otázce obrany před ním lze vyhledat pomoc u policejních složek a u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Dále uvedl, že ukrajinská státní moc

protiprávní jednání Pravého sektoru nepodporuje, naopak ukrajinské státní orgány potírají extremistické projevy tohoto ultrapravicového radikálního hnutí, a nelze se proto ztotožnit s tím, že by se proti výhrůžkám z jeho strany nedalo domoci ochrany u ukrajinských státních orgánů (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015 – 36; ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24 či ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 169/2017-25).

28. V relevantnosti obavy ze strany Pravého sektoru si žalobce sám protirečil, když na jedné straně uvedl, že se snažil nebýt lidem z Pravého sektoru na očích a na druhé straně žil a pracoval ve městě, kde měl mít tvrzené potíže, kvůli nimž Ukrajinu opustil. V rámci pohovoru uvedl: „*Alle oni nebudou běhat po celém městě a hledat mě. Oni ani nevěděli, že pracuji ve městě. Prostě jsem měl štěstí, že jsem je nepotkal.*“ Sám uvedenou obavu zlehčil a nepovažuje ji za tak významnou, o čemž svědčí i to, že z vlasti vycestoval až za sedm měsíců poté, co byl fyzicky napaden.
29. Vzhledem k výše uvedenému nelze dospět k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, či že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, když jiný důvod dle citovaného ustanovení ani netvrdil. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.
30. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, nicméně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), a § 14 (azyl z humanitárního důvodu) v žalobě nic konkrétního nenamítal. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
31. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
32. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobce žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil.
33. Krajský soud konstatuje, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

34. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na základě ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-17, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 189/2018). Žalobce pochází ze Sumské oblasti, které se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace netýká. Krajský soud se ztotožnil i s posouzením možnosti vnitřního přesídlení žalobce v rámci Ukrajiny, tak jak odůvodnil žalovaný.
35. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura NSS, z níž plyne, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, sbdují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soublasnou poznámkou“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č.j. 5 As 68/2013-29).
36. Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. července 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně